

The background of the cover is a painting. It depicts a landscape with two dark, slender trees on either side. The ground is a mix of yellow and orange, with a small, bright white orb in the center. The sky is a dark, mottled green and brown. The title 'Het Verloren Ei' is written in a white, stylized font across the upper part of the image.

Het Verloren Ei

Judie McEwen - Dick Rink

Het Verloren Ei

Geschreven door

Judie McEwen

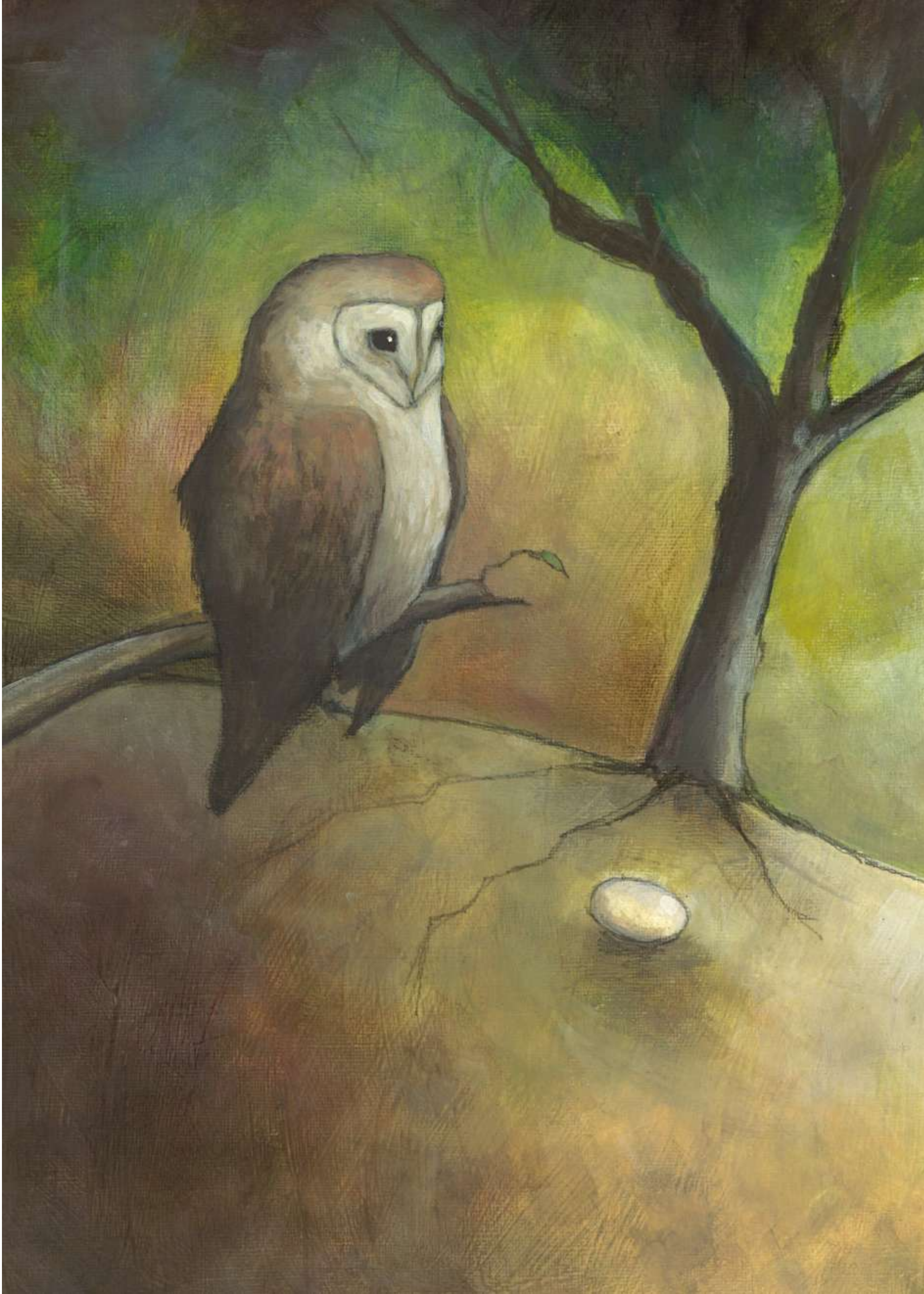
www.rogueartistsspeak.blogspot.com

Illustraties van

Dick Rink

www.blog.dickrink.nl

Copyright © 2011

Uil was net wakker geworden uit zijn dagelijkse middag dutje, toen hij een vreemd geluid hoorde.
Het was een bons!

‘Oehoe, wie was dat?’ vroeg hij zich af. Hij keek om zich heen vanaf zijn tak in de boom. Niemand te zien! ‘Oehoe?’ vroeg hij.

Hij keek met zijn grote scherpe uilenogen en zag op de grond van het bos een groot wit ei liggen.

‘Oehoe?’ vroeg hij weer, maar niemand antwoordde. Uil vloog naar beneden om een kijkje te nemen. Het was inderdaad een ei, maar waar kwam het vandaan?

Terwijl Uil het prachtige grote ei bestudeerde, kwam Mol vanuit de grond tevoorschijn. 'Van wie is dit ei?' vroeg Uil.

Mol kneep met zijn oogjes en tuurde naar het ei. 'Misschien is het mijn ei!' zei hij.

'Domme Mol!', zei Uil. 'Mollen leggen geen eieren!'

'O,' zei Mol. 'Je hebt gelijk Uil. Dus ik neem aan dat het niet mijn ei kan zijn.'

'Van wie is dit ei!' riep Uil weer. 'Oehoe?'

Konijn hoorde Uil roepen. Hij stopte met het knabbelen op de kleine groene blaadjes en hop, hop, hop, sprong hij naar het ei. Hij wiebelde met zijn neusje en snuffelde aan het ei.

‘Dit ei zou van mij kunnen zijn,’ zei hij, na wat gesnuffel. ‘Je weet dat ik in de lente dit soort mooie eieren bij de kinderen breng!’

‘Konijn,’ zei Uil, ‘Dit ei is niet van jou. De lente is voorbij. Het is nu zomer in het bos.’

Dit ei is van iemand anders! Oehoe?’

Kikker hoorde Uil vanaf zijn rots in de vijver, en sprong dichterbij. Hij knipperde met zijn grote kikkerogen, en staarde naar het ei. 'Kikkers leggen eieren!' kwaakte hij.

'Kikkers leggen eieren in de vijver! Dit ei zou van mij kunnen zijn!'

Uil keek naar Kikker met zijn wijze uilenogen. 'Kikker,' zei hij, 'het is waar dat kikkers eieren leggen, maar dit is niet jouw ei! Kikkereieren zijn erg klein. Dit ei is heel groot. Het is niet jouw ei.'

Kikker keek nog eens goed naar het grote, mooie ei, en zei 'Je hebt zoals gewoonlijk gelijk Uil. Dit is niet mijn ei.'

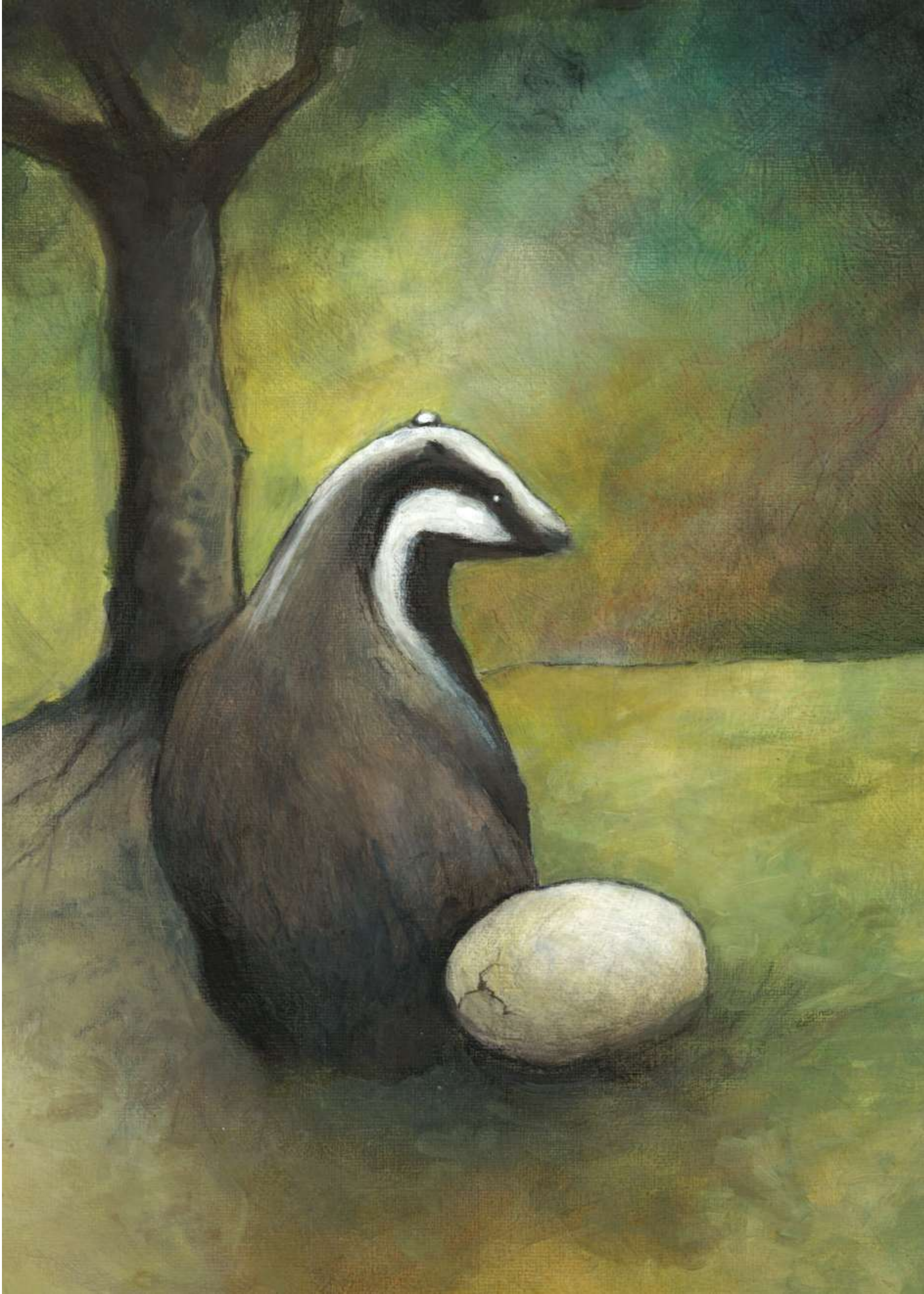

Eekhoorn, die alles vanaf zijn favoriete boomtak had aangehoord, haastte zich naar beneden en begon heen en weer te springen rond het ei.

‘Het is van mij, van mij, van mij!’ ratelde hij.

‘Eekhoorn’, zei Uil op zijn meest wijze toon, ‘Dit ei is net zo groot als jij! Het kan simpelweg jouw ei niet zijn.’

‘Ja, ja, ja, je hebt weer gelijk Uil! Het is niet mijn ei!’ kakelde hij, en hij rende snel terug naar zijn favoriete boomtak om te zien wie er nog meer langs zou komen om het ei op te eisen.

Das zwierf door het bos op zoek naar zijn favoriete
eten, eieren, toen hij Uil hoorde roepen.
Nieuwsgierig sloop hij dichterbij.

‘Hmmm,’ zei hij. ‘Ik hou van eieren!’

Ik was net op zoek naar een ei om op te eten,
toen ik je hoorde Uil. Dit is mijn ei, en ik ga het
nu opeten.’

‘Neeeee,’ riepen alle dieren.

‘Dit is jouw ei niet!’

Plotseling kwam er uit het ei, een tikkend geluid, en in de schil ontstond een klein scheurtje. De dieren werden bang en stapte langzaam achteruit. Zelfs Das was een beetje bang voor het vreemde geluid.

‘Ik denk dat je gelijk hebt, Uil.’ zei Das. ‘De eieren waar ik van hou maken helemaal geen geluid!’

Het tikken ging door en het scheurtje werd groter en groter.

Plotseling hoorden de dieren een luid zwiepend geluid vanuit de toppen van de bomen. Net op tijd zagen ze vanuit de bomen een grote adelaar naar beneden vliegen. Ze landde vlak bij het ei. Haar adelaarsogen waren scherp en helder.

‘Raak dat ei niet aan!’ Riep ze met een schrille, scherpe stem.

‘Dat is mijn ei! Ik was er, hoog boven het bos, naar op zoek toen ik Uil hoorde roepen. Een harde wind heeft mijn ei uit het nest geblazen!’

Moeder Adelaar sloeg zachtjes haar grote vleugels rond het ei. Het tikken werd luider en luider. Plots sprong het ei open en een baby adelaar kwam er uitgerold.

Hij keek naar zijn moeder en riep: ‘Mama!’
‘Mijn baby!’ Zei Adelaar. De baby en zijn moeder kuste elkaar met hun snavels.

Alle dieren waren blij dat de moeder Adelaar haar baby had gevonden en dat de baby Adelaar zijn moeder had gevonden.

‘Ik moet mijn baby weer in het nest krijgen,’ zei Adelaar, ‘maar ik weet niet hoe ik kan vliegen en gelijk mijn baby dragen!’

Toen sprak de wijze Uil. 'Ik heb een idee!' Zei hij.
'Ik wikkel de baby in mijn vleugels en klim op je rug.
Dan vlieg je ons tweeën terug naar het nest!'

'Uitstekend idee, Uil,' zei de moeder Adelaar. 'Maar je moet me beloven voorzichtig te zijn met mijn baby!'

'Dat beloof ik,' zei Uil. Hij wikkelde de baby in zijn vleugels en sprong op de rug van de moeder Adelaar.

'Daar gaan we,' zei de Adelaar. Ze sloeg haar grote, sterke vleugels uit en vloog naar de toppen van de bomen.

'Tot ziens, baby Adelaar,' riepen alle dieren in het bos. 'We zijn blij dat je moeder je heeft gevonden!'

Alle dieren waren blij, behalve de Das. 'Hmmm!' Jammerde hij. 'Ik had bijna een overheerlijk avondeten!' Toen rende hij weg het bos in, op zoek naar een ander lekker hapje.

EINDE